

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 14, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:717](#) 13-05-2025

Vormde verdachte ten tijde van het ten laste gelegde feit op grond van zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van samenleving als bedoeld in artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:718](#) 13-05-2025

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte het geldbedrag door handel in heroïne heeft verkregen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:719](#) 13-05-2025

Kon de rechtbank een beschikking geven zonder het klaagschrift in de openbare raadkamer te behandelen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:721](#) 13-05-2025

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de verdachte opzet had op de dood?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:722](#) 13-05-2025

Kon het hof artikel 63 Sr buiten toepassing laten na andere veroordeling van verdachte ten aanzien van medeplegen van moord, op de grond dat deze veroordeling nog niet onherroepelijk was?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:730](#) 13-05-2025

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:732](#) 13-05-2025

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:737](#) 13-05-2025

Kan de klacht dat het hof heeft nagelaten te responderen op een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt strekkende tot vrijspraak van de ten laste gelegde feiten, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:740](#) 13-05-2025

Heeft het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd?

Wenk

De cassatiemiddelen klagen dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door het hof ontoereikend is gemotiveerd. Het eerste cassatiemiddel heeft betrekking op de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel over de periode van 1 januari 2012 tot en met 31 december 2014. Het tweede cassatiemiddel heeft betrekking op de periode van 1 januari 2015 tot en met 12 mei 2015.

Op grond van artikel 511f Sv kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Volgens artikel 511e lid 1 Sv (in eerste aanleg) en artikel 511g lid 2 Sv (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 359 lid 3 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak met voldoende nauwkeurigheid de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover die de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden bevatten.

Als wettig bewijsmiddel zal vaak een (in het kader van een strafrechtelijk financieel onderzoek opgesteld) financieel rapport bij de stukken zijn gevoegd met een beredeneerde, al dan niet door de methode van een vermogensvergelijking of een (eenvoudige) kasopstelling verkregen, begroting van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat. Zo'n rapport is meestal zo ingericht dat daarin onder verwijzing naar of samenvatting van aan de inhoud van andere wettige bewijsmiddelen ontleende gegevens gevolgtrekkingen worden gemaakt over de verschillende posten die door de opsteller(s) van het rapport aan het totale wederrechtelijk verkregen voordeel ten grondslag worden gelegd.

In beginsel staat geen rechtsregel eraan in de weg om de schatting van het wederrechtelijk

verkregen voordeel uitsluitend op de inhoud van een financieel rapport als zojuist bedoeld te doen berusten. (Vgl. HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9426 en HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, r.o. 3.2.6.)

Als en voor zover een in het financieel rapport gemaakte gevolgtrekking is ontleend aan de inhoud van een of meer wettige, voldoende nauwkeurig in dat rapport aangeduide bewijsmiddelen en die gevolgtrekking – volgens vaststelling door de rechter – door of namens de betrokkene niet of onvoldoende gemotiveerd is betwist, kan de rechter bij de opgave van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, volstaan met de vermelding van (het onderdeel van) het financieel rapport als bewijsmiddel waaraan de schatting (in zoverre) is ontleend en het weergeven van die gevolgtrekking uit het rapport. (Vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, r.o. 3.3.5.)

Als door of namens de betrokkene zo'n gevolgtrekking wel voldoende gemotiveerd is betwist, moeten aan de motivering van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel nadere eisen worden gesteld. In dat geval zal de rechter in zijn overwegingen met betrekking tot die schatting moeten motiveren op grond waarvan hij ondanks wat door of namens de betrokkene tegen die gevolgtrekking en de onderliggende feiten en omstandigheden is aangevoerd, die gevolgtrekking aanvaardt. Als de rechter de aan het financieel rapport of aan andere wettige bewijsmiddelen ontleende feiten en omstandigheden, die hij bij zijn oordeel betreft en die redengevend zijn voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, in de overwegingen (samengevat) weergeeft onder nauwkeurige vermelding van de vindplaatsen daarvan, is aan de uit artikel 359 lid 3 Sv voortvloeiende verplichting voldaan. (Vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, r.o. 3.3.6.)

De schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel over de periode van 1 januari 2012 tot en met 31 december 2014 is om de volgende redenen niet toereikend gemotiveerd.

Het hof heeft deze schatting gebaseerd op een als 'kasopstelling' aangeduide opsomming van contante uitgaven in deze periode, die zijn overgenomen uit een herberekening die is gevolgd op de ontnemingsrapportage. Bij de berekeningsmethode die vaak wordt aangeduid als een eenvoudige kasopstelling, wordt een berekeningssysteem gebruikt waarin de contante uitgaven en ontvangsten over een bepaalde periode worden becijferd en waarbij het negatieve verschil tussen contante uitgaven en ontvangsten, dat slechts veroorzaakt kan zijn door een onverklaarde bron van ontvangsten, wordt aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel. De enkele optelling door het hof van contante uitgaven, zonder dat het hof vaststellingen heeft gedaan over eventueel al aanwezige contanten aan het begin van de onderzochte periode en eventuele legale bronnen van inkomsten tijdens die periode, volstaat niet voor het oordeel dat het bedrag van de contante uitgaven kan worden aangemerkt als

wederrechtelijk verkregen voordeel.

Daarnaast is van belang dat het hof onvoldoende nauwkeurig heeft vermeld op welke aan de ontnemingsrapportage ontleende feiten en omstandigheden, de in de schatting betrokken bedragen aan contante uitgaven zijn gebaseerd. Ook heeft het hof niet vastgesteld door middel van of uit de baten van welke feiten – bewezen verklaarde feiten of andere strafbare feiten waarvoor voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de betrokkene zijn begaan, als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr – de betrokkene het geschatte wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

Ook de – op een transactieberekening gebaseerde – schatting door het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel over de periode van 1 januari 2015 tot en met 12 mei 2015, is niet toereikend gemotiveerd. Het hof heeft geoordeeld dat de op pagina 16 van de ontnemingsrapportage vermelde (berekeningen van de) verkoopprijzen, inkoopprijzen en winstmarge goed zijn onderbouwd en daarom aannemelijk zijn, en is uitgegaan van een gemiddelde winstmarge van € 2.402 per kilo verkochte heroïne. De verdediging heeft de hoogte van dit bedrag voldoende gemotiveerd betwist, zoals weergegeven onder 2.2.3, en heeft daartoe onder meer aangevoerd dat uit OVC-gesprekken, zoals weergegeven in het financiële rapport, volgt dat bij meerdere transacties genoeg werd genomen met een aanzienlijk lagere winstmarge. Het hof heeft het verweer verworpen en heeft daartoe slechts overwogen dat wat de verdediging heeft aangevoerd bij gebrek aan een concrete en verifieerbare onderbouwing geen aanleiding geeft correcties op de berekeningen aan te brengen. Het hof heeft in dat verband kennelijk geoordeeld dat de door de verdediging bedoelde transacties niet afdoen aan de in de ontnemingsrapportage berekende gemiddelde winstmarge van € 2.402 per kilo heroïne. Daarbij heeft het hof onvoldoende nauwkeurig benoemd of weergegeven op welke aan de ontnemingsrapportage of andere wettige bewijsmiddelen ontleende feiten en omstandigheden de verwerping van dit verweer berust.

De cassatiemiddelen slagen in zoverre. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van de cassatiemiddelen niet nodig.

De redactie, mei 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:740

Zaaknummer: 23/01616

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 511e Sv, 511f Sv, 511g Sv en 36e Sr

RECHTSPRAAK

Kan de klacht dat het hof heeft nagelaten te responderen op een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt strekkende tot vrijspraak van de ten laste gelegde feiten, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

Kan de klacht dat het hof heeft nagelaten te responderen op een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt strekkende tot vrijspraak van de ten laste gelegde feiten, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Als een zodanig cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat zij onbesproken moet blijven.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur met cassatiemiddelen heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv. Dat brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:737

Zaaknummer: 23/01604

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: D.J.C. Aben

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Daartoe wordt in de kern aangevoerd dat:

(i) uit de notulen van vergaderingen van de Raad van Commissarissen van N.V. [C] zou blijken dat de aanvrager geen opdracht had gekregen tot de verkoop van [B] B.V. als energieleveringstak van N.V. [C], en dat de aanvrager zich niet heeft beziggehouden met netbeheer en er een strikte scheiding was tussen N.V. [C], waarvan de aanvrager algemeen directeur/statutair bestuurder was, en [D] B.V. die een eigen directie en een eigen Raad van Commissarissen had, zodat de aanvrager geen ‘ambtenaar’ was, en

(ii) de aanvrager niet belast was met de uitvoering van de Splitsingswet. In de aanvraag wordt in dit verband gesteld dat het een feit van algemene bekendheid is dat de Splitsingswet pas vanaf januari 2008 in werking is getreden, terwijl de aanvrager al op 14 februari 2006 met [betrokkene 1], als vertegenwoordiger van [A], had gesproken over de verkoop van [B] B.V. en de Splitsingswet dus niet dwong tot de verkoop van [B] B.V.

Het onder (i) aangevoerde en de ter ondersteuning daarvan bijgevoegde stukken wekken niet een ernstig vermoeden als hiervoor vermeld. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof heeft bewezen verklaard dat de aanvrager, als bestuurder van N.V. [C] – een naamloze vennootschap waarvan alle aandelen in handen waren van gemeenten en waarvan de kernfunctie was gelegen in het uitvoeren van een overheidstaak – € 1.000.000 heeft

ontvangen van [A] ‘voor zijn ondersteuning bij overname van de aandelen van [B] B.V. door [A]’. Daartoe heeft het hof onder meer vastgesteld dat het functioneren van N.V. [C] in overwegende mate werd beïnvloed door publiekrechtelijke lichamen, waardoor de aanvrager, als algemeen directeur dan wel statutair bestuurder, onder toezicht en controle van de (gemeentelijke) overheid stond. Mede op deze laatste vaststelling heeft het hof zijn oordeel gebaseerd dat de aanvrager is aangesteld in een functie waaraan een openbaar karakter niet kan worden ontzegd en dat hij daarom kan worden aangemerkt als ‘ambtenaar’ in de zin van artikel 363 lid 1 (oud) van het Wetboek van Strafrecht. Uit de in de aanvraag geciteerde notulen van de Raad van Commissarissen van N.V. [C] van 15 juni 2006 volgt bovendien dat het overnamebod door [A] is uitgebracht onder een aantal ontbindende voorwaarden, zoals goedkeuring van de Raad van Commissarissen van N.V. [C], en dat de Raad van Commissarissen de aanvrager en een ander heeft gemachtigd ‘om een en ander af te handelen’.

Voor zover de aanvraag ervan uitgaat (ii) dat het hof heeft miskend dat op 14 februari 2006 de Splitsingswet nog niet in werking was getreden en er op dat moment dus (nog) geen wettelijke verplichting bestond tot verkoop van de energieleveringstak van N.V. [C], berust de aanvraag op een onjuiste lezing van het arrest van het hof. Het hof heeft immers niet meer overwogen dan dat in 2006 het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Splitsingswet is ingediend, welk voorstel zag op het bewerkstelligen van een volledige splitsing van het netwerkbedrijf enerzijds en het productie- en/of leveringsbedrijf anderzijds, en dat N.V. [C] ter uitvoering van die Splitsingswet heeft besloten haar commerciële leveringstak af te stoten aan een derde.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:732

Zaaknummer: 24/04658

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Het cassatiemiddel voert aan dat wat betreft feit 1 subsidiair en feit 2 het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.5.

De Hoge Raad zal wat betreft feit 1 subsidiair en feit 2 het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:730

Zaaknummer: 22/03825

Rechters: M.J. Borgers, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 70 Sr en 72 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof artikel 63 Sr buiten toepassing laten na andere veroordeling van verdachte ten aanzien van medeplegen van moord, op de grond dat deze veroordeling nog niet onherroepelijk was?

Kon het hof artikel 63 Sr buiten toepassing laten na andere veroordeling van verdachte ten aanzien van medeplegen van moord, op de grond dat deze veroordeling nog niet onherroepelijk was?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte artikel 63 Sr buiten toepassing heeft gelaten.

Dit geval wordt hierdoor gekenmerkt dat het hof de verdachte heeft veroordeeld voor onder meer een feit – moord – waarop als zodanig (ter vrije keuze van de rechter) levenslange gevangenisstraf of tijdelijke gevangenisstraf van ten hoogste dertig jaren is gesteld. Als de rechter in zo'n geval een tijdelijke gevangenisstraf passend en geboden acht, dan moet hij:

- a) nagaan wat de maximaal op te leggen tijdelijke gevangenisstraf zou zijn geweest als alle, dat wil zeggen ook de na de datum van het plegen van het door de rechter te beoordelen feit, door een andere rechter al beoordeelde feiten gevoegd zouden zijn behandeld en dus tot één rechterlijke uitspraak zouden hebben geleid, terwijl
- b) hij in ieder geval geen hogere straf zal mogen opleggen dan overeenkomt met het hiervoor onder a) bedoelde maximum verminderd met de eerder opgelegde straffen en
- c) hij in geen geval hoger mag straffen dan tot het maximum van de vrijheidsstraf die is gesteld op het door hem te berechten feit.

(Vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX9407 en HR 17 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ9992.)

Daarbij is niet van belang of de veroordeling voor de door de andere rechter al beoordeelde feiten al dan niet onherroepelijk is (vgl. HR 17 mei 1983, ECLI:NL:HR:1983:AC7985).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte in een andere strafzaak voor medeplegen van moord is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaren en dat die veroordeling niet onherroepelijk is. Daarnaast heeft het hof overwogen dat het ‘alles afwegende een gevangenisstraf voor de tijdelijke duur van 28 jaar (...) passend en geboden’ acht. In het licht van deze overweging heeft het hof geoordeeld dat het ‘geen toepassing [zal] geven aan artikel 63 Sr’. Tegen de achtergrond van wat hiervoor is vooropgesteld, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het cassatiemiddel slaagt.

Opmerking verdient dat bij het parlement momenteel het wetsvoorstel ‘herziening regeling meerdaadse samenloop in strafzaken’ aanhangig is (vgl. *Kamerstukken I* 2017/18, 34126, A). Dit wetsvoorstel strekt er onder meer toe dat de toepassing van artikel 63 Sr wordt beperkt tot het geval waarin de verdachte ‘onherroepelijk’ tot straf is veroordeeld. (Vgl. HR 4 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2248.)

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:722

Zaaknummer: 24/00620

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: M.D. Rijnsburger

Wetsartikelen: 63 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de verdachte opzet had op de dood?

Heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat de verdachte opzet had op de dood?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op de dood van [slachtoffer].

Uit de bewijsvoering van het hof kan niet zonder meer volgen dat het opzet van de verdachte was gericht op de dood van [slachtoffer]. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat niet zonder meer begrijpelijk is het oordeel van het hof dat het opzet mede steun vindt in zijn overweging ‘dat het een feit van algemene bekendheid is dat bakens worden gebruikt om doelwitten van liquidaties te lokaliseren’. Dat een baken hiervoor kan worden gebruikt doet er immers niet aan af dat een baken ook gebruikt kan worden voor andere doeleinden.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:721

Zaaknummer: 24/00523

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: 359 Sv en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank een beschikking geven zonder het klaagschrift in de openbare raadkamer te behandelen?

Kon de rechtbank een beschikking geven zonder het klaagschrift in de openbare raadkamer te behandelen?

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank op het door de klager ingediende klaagschrift dat strekte tot teruggave van een onder hem in beslag genomen armband, een beschikking heeft gegeven zonder dat klaagschrift in een openbare raadkamer te behandelen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:719

Zaaknummer: 24/00329

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: G.L.D. Thomas

Wetsartikelen: 23 Sv, 552a Sv en 25 Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte het geldbedrag door handel in heroïne heeft verkregen?

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte het geldbedrag door handel in heroïne heeft verkregen?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde medeplegen van witwassen van een geldbedrag van € 13.000.

De klacht slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.1 tot en met 3.5 en 3.9 tot en met 3.12.

De redactie, mei 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:718

Zaaknummer: 22/03936

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en R. Kuiper

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Vormde verdachte ten tijde van het ten laste gelegde feit op grond van zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van samenleving als bedoeld in artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG?

Vormde verdachte ten tijde van het ten laste gelegde feit op grond van zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van samenleving als bedoeld in artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte ten tijde van het onder 2 ten laste gelegde feit – kort gezegd: het als ongewenst vreemdeling in Nederland verblijven – op grond van zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormde in de zin van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*PbEU* 2004, L 158).

De bewezenverklaring, de bewijsoverwegingen en de bewijsmiddelen zijn weergegeven in de uitspraak van het hof die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHAMS:2022:2723.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:717

Zaaknummer: 22/03572

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Advocaten: F.C. Stoop

Wetsartikelen: 197 Sr